

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Lauren Fox
FRIENDS LIKE US

Copyright © 2012 by Lauren Fox
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-855-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NAJBOLJE
DRUGARICE
LOREN FOKS

Prevela Sanja Bošnjak

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Za Endrua

PROLOG

Evo šta mi pada na pamet kad je vidim: razmišljam o jednom subotnjem jutru, pre šest godina, kad smo Džejn i ja odlučile da napravimo omlet.

U maloj kuhinji našega stana, Džejn je izvukla tiganj iz ormarića, a ja sam izvadila pet jaja iz kartona. Još smo bile u pidžamama; nijedna nije morala nikuda da ide.

„Znaš“, rekla sam, „mama mi nikad nije dozvoljavala da razbijam jaja kad sam bila mala.“ Kucnula sam jedno o ivicu činije i bućnula ga u nju. „Nekad sam bila veoma nespretna!“ I s prezirom sam zamahnula rukom u stranu – *možeš li u to da poveruješ?* – a tim zamahom, oborila sam četiri preostala jajeta s radne ploče pravo na pod. Čuo se šljapkavi zvuk kad su udarila o linoleum, četiri kratka i brza udarca u nizu. Rukom sam pokrila usta, dok je Džejn u neverici zurila u mene.

Pogledala je u pod, gde su žuta žumanca i gnjecava belanca curila i širila se, zatim opet u mene. Nakrivila je glavu, sa čudnim osmehom na licu, pa na trenutak začutala. A zatim je rekla: „Veoma mi je teško da u to poverujem.“

Dok stojim u redu u banci, dokono nameštajući ručku torbe na ramenu, prisećam se kako smo se tada smejale, i kako se smeh oteo kontroli toliko da je Džejn morala da sedne, uhvativši se za stomak

dok se borila da dođe do daha. Kako je, baš kad smo se nekako povratile, kad se bura smeha konačno stišala, Ben viknuo iz druge sobe: „Šta je tako smešno?“ i ponovo nas pokrenuo, poslao na ono mesto na koje ideš s najboljom drugaricom, do bezbrižnog usvajanja zajedničke šale koja će godinama ostati urnebesno smešna samo vama dvema, dok će drugima uglavnom ići na živce. *Nekada sam bila veoma nespretna!* u početku smo govorile svaki put kad bi neka od nas uradila nešto nespretno a zatim, posle nekog vremena, kad god smo želele da zasmejemo jedna drugu – u prodavnici, u šetnji, usred filma. Nikad nismo promašile.

O ovome razmišljam, jer tako to ponekad ispadne, kad te svemir udari po glavi, kad ti da ono što ti je potrebno, želeo ti to ili ne. Stojim u ovom dugačkom redu u petak po podne, i sećam se tog zanesenog trenutka razdraganosti od pre šest godina, i pomišljam da ga nekako nacrtam kad dođem kući. Razmišljam o tome da nacrtam poster gde Džejn, u prevelikoj kariranoj pidžami, zuri u razbijena jaja na podu i kaže: *Veoma mi je teško da u to poverujem*. Smeškam se za sebe, i upravo u tom času uhvatim pogled bebe u redu ispred, smeđooke bebe u vazdušastom zimskom skafanderu, kako viri preko maminog levog ramena.

Nekoliko mesta su ispred mene, blizu šaltera. Beba vidi da se osmehujem i, pošto veruje da se smeškam njoj, uzvraća mi: široko, vlažno, bezubo. Odmah me osvaja i ja joj mašem.

„Gu-guuu!“, guguče oduševljeno. Mrdam obrvama na nju. „Aaa... duuu... daaa“, više glasom promuklim od radosti. Starija žena ispred mene okreće se i smeška kao da sam ja odgovorna za ovo iskazivanje ljubavi, a dvadesetogodišnjak s kozjom bradicom iza mene se kikoće. I tako se nenadano pretvaramo, od nepovezanog reda zamišljenih klijenata banke koji čekaju da obave najobičniju transakciju, u raspoloženu zajednicu ljubitelja beba, očaranu tom ljupkom tamnokosom grudvicom.

Ponovo joj mašem. „Zdravo“, pozdravljam je. „Ćao!“

I upravo tada, dok je premešta u naručju, njena majka izvi vrat i, iako nosi skupoceni sivi kaput i šal od tamnocrvenog kašmira umesto stare plave jakne, žutog šala domaće proizvodnje, i očeve ragbi kape (što je sve zajedno sačinjavalo modni izraz *emocionalno neuravnotežena ljubiteljka američkog fudbala*); iako je nisam videla pet godina; iako ima i drugih promena, uključujući i novi dodatak u vidu bebe, ja prepoznadoh Džejn.

Beba se ponovo osmehuje, otvorenih usta od čiste radosti.

Džejnin izraz uopšte ne mogu da pročitam.

Dvadeset minuta kasnije, za stolom pored izloga u našem starom kafeu, rukama čvrsto stežem šolju kako bih zaustavila drhtanje.

„Dakle, ovo je Gas“, predstavlja Džejn bebu, a ponos joj sakriva sve ostalo što još možda vreba ispod. Stavlja Gasa sebi u krilo, napola mu skida skafander, dok on žvaće kolač od bundeve. „Ima devet meseci“, dodade a izraz lica joj na trenutak postade otvoren kao nekada.

Utom se ču metalno *šištanje i zveckanje* industrijskog mlina za kafu, na šta se Gas trza, a ja se naginjem preko stola da mu dodirnem ruku. Mokra je od pljuvačke; iznenađena povlačim prste od tog slinavog dodira i smešim se, kako ne bih pokazala da mi se pomalo gadi. Verovatno se navikneš na takva stanja kad dobiješ dete. „Gase“, obraćam mu se, razvlačeći a. „Ćao, mali *Gaaase*.“

Gas likuje, zatim zabacuje glavu sav razdragan zbog moje šale, a malo debeljuškasto telo mu podrhtava od smeha.

„O, moj bože“, kažem očarano, a on se još jače smeje.

Džejn se smeši, zatim baca pogled na bebinu glavu. „Sviđaš mu se“, kaže stidljivo. Hvata pramen Džejnine kose, koji ona nežno oslobađa iz njegove pesnice. Osećam staru povezanost s njom,

neodoljivu, magnetsku privlačnost koja je uvek postojala među nama, i zar je važno što nam je sada njena beba pokretač? Gas me gleda i ponovo se kikoće.

„Je li ovo tvoj *život*?“, pitam, u smislu provodi li dane u društvu ovog očaravajućeg mladog gospodina, ovog divnog, sjajnog dečaćića? Ali odmah mi bi jasno da je pogrešno shvatila moje reči: vidim to po načinu na koji povija ramena i zaštitnički se naginje ka bebi, po načinu na koji se odjednom skupila, kao da sam je strpala u stereotip, dodelila joj sporednu ulogu, smestila u nebitniji život nego što ga u stvari vodi. *Nisam tako mislila*, želim da kažem. *Nisam tako mislila!* Ali kad pet godina ne vidite osobu koja vam je bila najbolja drugarica, mali nesporazum može izazvati čitavu provaliju bola, i posle svega toga, šta zapravo možeš da uradiš da bi to popravio? Ima li uopšte smisla i pokušavati?

„Da“, odgovara, i sklanja kosu unazad. „Moj život. Gas, i moj brak“ – njen brak; ta reč me probada, „i moj posao, i milion drugih stvari.“ *Izgubila si pravo da znaš*. Odlama parče kolača i lagano ga žvaće, zatim blago spušta bradu na Gasovu glavu, rukom ga mazi po obrazu. Gledam u svoju kafu. Dan je previše odmakao za kofein. Otpijam gutljaj. Biću budna čitavu noć.

„Reč je o tome“, počinje Džejn, a ja dižem pogled ka njoj, zapanjena jazom između mojih očekivanja i stvarnosti. Džejnina kosa, koja je nekada bila baš kao i moja, mekša je i sjajnija nego kad smo živele zajedno, sa savršenim uvojcima, u bogatoj nijansi smeđe, i ne samo da *ima* novac da ga troši na nju, već ga očigledno i troši. Nosi naočare, koje nije nosila kad smo se družile, sa modernim crno-zelenim okvirom, a crne oči joj iza stakala izgledaju krupne, jasne i smirene. Koža joj je, kao i uvek, bleđa i savršena. Izgleda prelepo.

Nisam sigurna kako ja izgledam. Verovatno isto kao i pre pet godina: možda malo više razbarušeno, pošto se i dalje izvlačim iz kreveta i suočavam sa svetom; možda malo umorno, jer često pijem

previše kafe na kraju dana, a onda crtam do dva-tri sata ujutru – baš kao nekada, samo me danas plaćaju za to, možda i ja izgledam dobro, jer sam na pomolu tridesetih počela da cenim ponešto kod sebe: svoje visoke jagodice, gustu kosu, pune usne. Upravo sebe vidim kroz odraz na Džejninom licu, kao i pre.

Gas se izvija unazad ka majčinom telu, podiže parče kolača ka tavanici, i zamahuje njime. „Vilo“, obrati mi se Džejn, „mnogo sam razmišljala o tome šta ću reći ako ikad naletim na tebe.“ Zastaje, a ja klimam glavom dok mi se lice žari. Mislim da obe imamo toliko toga da kažemo jedna drugoj, a opet i nemamo. „Pre pet godina, ti... ja...“ Pravi pokret kao da tera neku bubu. „Bila sam slomljena.“

Gas počinje da cvili i pomalo se ljuti, a Džejn ga okreće stručno izvedenim pokretom podizanje-okret i on joj se zadovoljno spušta na rame.

Gas. Pada mi na pamet, da sam bila u njenom životu kad se rodio, učestvovala bih u izboru njegovog imena. Zamišljam, i samo nakratko ću udovoljiti sebi, kako sedimo ovde zajedno sa ovom bebom čije ime nije Gas, već Ašer ili Džo, Elvis, Majlo, Henk... zamišljam kako dolazimo svakoga dana, da ga poznajem od rođenja, da i dalje poznajem nju.

„Bila sam smrvljena“, nastavlja čvršćim glasom, uspravnih leđa. Gleda me u oči. „Mrzela sam te.“

„Ja!“, viče Gas kao da će mu prvi jezik biti nemački. „Ja ja ja ja!“

Duam u kafu iako više nije vruća, tek da nešto radim. Srce mi divlje lupa a grlo mi se steže. Naravno da me je mrzela. Nisam iznenađena. Ipak, to je na kratkom spisku izraza koje najmanje želiš da čuješ. *Ostalo ti je šest meseci života. Izgleda da imam herpes. Mrzim te.* „Znam“, odgovorih, zato što sam se izvinila još pre pet godina, a čak je i onda zvučalo prazno.

Ponovo odmahuje rukom kao da odgoni moje reči. „Želela sam da ti kažem...“ Zastaje, uzdiše, pa opet počinje. „Onda to nisam

razumela, ali sada razumem. Znam da si mislila kako nemaš izbora.“ Čvrsto i odlučno klima glavom, ne ostavljajući mi prostora za raspravu. „Ali jesi. Imala si i drugih mogućnosti.“ Tako je to razumela. Prihvatam. Ispijam. „Nisi to znala. Ali jesi. Imala si drugih mogućnosti. Ti si... bila si... tako neverovatna, Vilo.“ Gas joj diže i spušta glavu na ramenu. Ona sleže ramenima, zatim izdiše kao da je zadržavala dah pet godina, i mazi ga po leđima. „U redu?“ Nisam sigurna kome se obraća. Oblači bebu, zakopčava ga, uzima svoje torbe, skuplja mrvice kolača u praznu šolju. Njena velikodušnost me zapanjuje. Mogu samo ćutke da posmatram dok se sprema. Gas gura ruku u usta. Devojka iza šanka izvikuje porudžbine pića. Kašičica zvecka u šolji. „U redu“, ponavlja, „treba da pođem“, a ja u sebi molim: *Ostani ovde, ostani, molim te ostani*. Ali Džejn stoji, odmiče stolicu od stola, uvlači se u kaput, prebacuje Gasa preko ramena. Okreće se, korača i odlazi.

PRVO POGLAVLJE

Džejn čisti razbacane mrvice u urednu gomilicu. „Prava si aljkavuša“, kaže dok prelazi metlom preko poda uz ritmičko fiju-fiju. „I srećna si što imaš mene da čistim nered iza tebe!“

„Znam“, odgovaram, dok posmatram mrava kako puži preko prozorske daske. „Ali da nisam tako neuredna, ti ne bi imala to zadovoljstvo da čistiš stan. Radim to zbog tebe. Za tvoj opsesivno-kompulsivni poremećaj.“

„Hvala ti, dušice“, kaže. Naslanja metlu na zid i spušta se na ruke i kolena, briše nevidljive prosute barice, riba naš bedni kuhinjski linoleum i pretvara ga u blistavu, ravnu površinu.

„Nemoj pogrešno da me razumeš“, nastavljam i podižem noge da Džejn može da počisti ispod njih. „Cenim to. Ali nije usluga ako ti svejedno ne možeš a da to *ne* radiš.“

„Mogu da prestanem kad god poželim!“

„Promaklo ti je jedno mesto“, dobacujem i pokazujem levim nožnim palcem na nepostojeću mrlju na podu; kao odgovor, cedi mi mokaer sunder preko bosih nogu.

„Zaista cenim tvoje obraćanje pažnje na pojedinosti“, govori dok mi tapka po stopalu.

„Pa, evo kako mi se možeš odužiti“, predlažem dok Džejn istiska gustu kapljicu tečnog deterdženta na sunder. „Možeš poći sa mnom večeras.“

„Znaš, lepa moja, da se to ni slučajno neće dogoditi.“

„Zašto ne? Pod *a*, ne moraš da razgovaraš ni sa kim ako ne želiš, i pod *b*, ako to ipak učiniš, ljudi će uvideti koliko si privlačna i zanimljiva.“ Ponekad mi se čini da je vrlo korisno govoriti u tezama.

„Vilo“, kaže Džejn dok napada površinu stola. „Neću ići na okupljanje generacije u tvoju srednju školu. Pod *a*, nisam ti dečko, i pod *b*, nisam s tobom išla u srednju školu.“

Uzbuđenje je rođak straha. Pre tri nedelje sam prihvatila da dođem na proslavu osmogodišnjice mature. Proslava osmogodišnjice, da: evo je, u mom inboks, pozivnica da se pridružim dve stotine dvadeset osam slabo poznatih imena jednog takođe meni slabo poznatog imena: Šelbi Stigmejer, koja je, u pozivnici piše, trebalo da se uda večeras, ali kako joj je verenik otkazao veridbu, a Šelbi nije mogla da dobije povraćaj novca za prostor, organizovala je ovo. Jao, pomislila sam. *Jaooo*. I u tom prolaznom, nesrećnom trenutku sažaljenja, dodala sam svoje ime u kolonu „da“.

Provela sam proteklih dvadeset jedan dan žaleći zbog toga. Jedino što mi se dopadalo u vezi sa srednjom školom bio je odlazak iz nje – to i moj najbolji prijatelj Ben Kern s nadimkom Pop, ali on je samo još jedan razlog zašto je trebalo da odbijem poziv. Ne želim da idem večeras, i očajnički ne želim da idem sama. U stvari, pošto mi je Džejn najbliže dečku, sa njom bi ono što obećava da će biti mučno podsećanje na četiri godine stidljivosti moglo da se pretvori u žurku. Ali dobro je poznajem i znam da ju je lako dirnuti, ali postoji i trenutak kad to više nije moguće. „Dobro“, izjavljujem poraženo. Namerno puštam mrvicu *bonžite* da padnu na sto.

Ona smireno pruža ruku u kojoj je sunder oko mene, pa me ljubi u glavu. „Biće sve u redu. To je samo jedno veče. Možeš i ranije da

odeš.“ Kupi i poslednju mrvicu, tanana ruka joj je blizu moga lica, a koža joj je topla i bela. „Hvataj beleške. Čekaću te.“

Put koji bi trebalo da traje dvadeset minuta, traje dobrih četrdeset, jer namerno skrećem u sporedne ulice i vozim petnaest kilometara ispod dozvoljene brzine, izazivajući bes kod starca iza mene u srebrnom *krajsleru* veličine broda. Stajem da natočim gorivo iako mi je rezervoar tri četvrtine pun. Konačno, nemam izbora već da zastavim na parkiralištu restorana i suočim se sa proslavom.

U privatnoj prostoriji *Hempton hausa*, teško udaranje basa rokbalade *Aerosmita* od pre osam godina urezuje mi se u mozak. Škiljim na kovitlac božićnog osvetljenja i zbrke lica, nejasnih crta, plitko udišem pokušavajući da ublažim miris tela natopljenih teškim parfemima i losionima za brijanje. Devojke koje se dugo nisu videle vrište od oduševljenja; muškarci lupaju jedni druge po leđima kao druželjubivi majmuni. Stojim naslonjena leđima na zid kad mi se učini da ga ugledah. Izvijam vrat.

Konačno mu prepoznajem hod: po načinu na koji se kreće reklo bi se kao da mu i same kosti znaju da mu svet nikada neće pripadati – ramena su mu blago zaobljena, glava spuštена, koraci dugački kao da mu se žuri da što brže i nenametljivije stigne na odredište. To je on. Zbog Benovog hoda, provela sam četiri godine istražujući ustalasano more srednjoškolskih tela.

Ali sve ostalo u vezi s njim je šok, električni i sladak. Čovek koji se kreće prema meni, koji stoji ovde i smeši mi se, nije uvrnuti mali vombat kakvog sam poznavala pre mnogo godina. Visok je – pa, moje visine – vitak, koščat, izdužen. Prodorne smeđe oči mu više nisu duboko usađene u okruglo dečje lice; zure u mene sa lica muškarca, muževnog lica s jagodicama i ne samo s bradom, već snažnom vilicom. On je Ben Kern, sigurno, ali nova poboljšana varijanta

Bena, sada koščata! Odmerava me od glave do pete pa me privuče u srdačan zagrljaj, i iznenadih se kako mi je istisnuo vazduh, i to ne samo zato što je sada snažniji.

„Hej, lujko“, šapuće mi nežno u kosu.

„Hej, Pope“, uzvraćam. Lepo miriše, kao sladić, još jedan prijatan dodatak Benu 2.

„Da... niko me više ne zove Pop“, buni se i dalje me grleći.

„Pa, ni mene ne zovu lujkom.“

Spušta mi ruke na ramena i odmiče se za pola koraka. „Vidi tebe.“

„Vidi *tebe*“, odgovaram.

„Izgledaš potpuno isto“, izjavljuje a onda nešto mumla i usplahireno skreće pogled: to je Ben koga se sećam, nedokučiv i drag.

„Ti izgledaš potpuno drugačije“, uzvraćam. Gleda me u oči i oboje se smejemo.

„Pa, izvršio sam neke popravke.“

Škiljim na njega i proučavam ga. „Napumpao si usta, zar ne?“

„Pored toga i malo botoksa.“ Gleda u daljinu, raširenih očiju. „Vidiš? Podižem i *spuštam* obrve, ali se ne primećuje.“

Želim da mu kažem kako mi je nedostajao, da sam bila ljuta i zbunjena i, kako sam se konačno pomirila s njegovim odsustvom iz mog života. Ali sve mi se previše skupilo, i iz te zbrke ne mogu da izvučem ništa razumno. „Mislila sam da nećeš doći“, konačno izgovorih.

„Zašto ne bih?“

Prostorija se brzo puni našim nekadašnjim školskim drugovima i drugaricama; posmatram kako svako lice pokazuje unapred pripremljeni niz izraza, od zebnje do nestrpljivog prepoznavanja, od nesigurnosti do pouzdanosti. Kreću se po prostoriji kao amebe, grupišu se i pregrupišu u društvene skupove iz 1999. godine. „Zato što smo mrzeli srednju školu.“

„Jesmo“, slaže se Ben prateći moj pogled.

I upravo tada shvatih da sam večeras došla ovamo da bih videla njega, kao i on da bi video mene. Beše to nenadano i najdublje u meni skriveno saznanje, a zapanjujuće zbog svoje očiglednosti i činjenice da to nisam znala sve do ovog trenutka. Duboko udišem vunasti, zagušljivi, topli vazduh prostorije. „Zašto smo... šta se dogodilo?“, pitam, ali kako je previše bučno nisam sigurna da me čuje, jer u tom času mi prilazi Aleksis Mudi i zgrabi me u neočekivani zagrljaj. Aleksis i ja smo sedele jedna pored druge u učionici. Ona je bila devojka koja je oblepljivala unutrašnjost svog ormarića rečima koje je isecala iz časopisa da bi opisala sebe: *POSEBNA! PRE-TERANA! JEDINSTVENA! OPA!* Na dva-tri minuta svakog dana četiri godine prenosila mi je sočne pojedinosti društvenih drama u kojima nisam učestvovala. Njena samouverenost je bila kao veliki kišobran. Mogla je njime svakoga da zakloni.

„Vendi?“, isprobava. Treba mi tren kako bi shvatila da se obraća meni.

„Vila.“

„Ne, Aleksis!“, ispravlja me glasno i smejući se kucka po pločici s imenom. „Sirota Šelbi, ha? Jaooo!“ Zatim gleda u Bena sa iskrenim divljenjem, ali bez nagoveštaja prepoznavanja. „Je li ti ovo momak?“ Izgovara tu reč kao da je u pitanju nešto što je upravo primetila da poskakuje po okeanu: *mooomak*.

„Da!“, Ben joj se vedro smeška i pruža ruku.

„O, moj bože!“, kaže a osmeh joj se malo krivi. „Moj je tamo! U stvari, to mi je *ve-re-nik!*“ Pokazuje na grupu istovetnih muškaraca, neobavezno obučenih. „Rič!“, * ponosno kaže a ja nisam sigurna govori li nam njegovo ime ili ga pak opisuje.

Nastupa nelagodan trenutak kad niko više nema šta da kaže i, uz određeno olakšanje, smišljam kako da pobegnem (*zar je već 8.05?*), kad se odjednom grupa žena u malim crnim haljinama usremljuje na nas, uz mahanje rukama i lepršanje tkanina – kao jato lepih

* *Rich* (engl.) – bogat. (Prim. prev.)

šišmiša. Ispuštaju snažan, kolektivni miris voćnih parfema sa nazivima, rekla bih, kao što su *prijatan* i *srećan* i *divan*. (Moj bi se, kad bih ga nosila, zvao *oprezan* ili *neprijatan*.) Žene-šišmiši nas istovremeno okružuju i ignorišu Bena i mene, a ja osećam kako me neko vuče. Aleksis me vuče za ruku, u veću gomilu.

Žena koju isprva ne prepoznajem podiže foto-aparat do lica i počinje da slika; izgleda kao vozilo hitno pomoći, dok joj blic sevali seva. „Dobro, svi!“, viče a ja se setih ko je – Lija Rajli, nekadašnja predsednica učeničkog veća i svačija prijateljica. „Upravo mi je palo na pamet nešto sjajno! Slikaću vas sa vašim bivšim simpatijama!“ Počinje ludački da se smeje. „Ko vam se dopadao u srednjoj školi? Ko vam se *dopadao*?“

Nekoliko njih nelagodno se kikoće. Svima su nam odjednom zanimljive naše cipele.

„O, *hajde*, društvo!“, ponavlja Lija s levom rukom na kuku, a to njeno zavijanje je nekako dobroćudno, više liči na zbuñjenu predvodnicu kampa nego na zlobnicu. „Sad smo svi odrasli! Srednja škola se završila pre osam godina! Budite iskreni. Ko vam se onda dopadao? Ko vam se *dopadao*?“

Aleksis se okreće ka meni i naginje sve bliže. Usnama mi golica uvo. „Zaboravila sam koliko sam mrzela srednju školu“, šapuće a meni pada na pamet da je beskrajno začuđujuće to što svi imamo tajni život. Niska žena s rupicama na obrazima se kikoće i pokazuje na nekoga ukraj prostorije, a Lija je zgrabi i odvede, pošto nas upozori da ostanemo tu gde jesmo, jer će se vratiti.

Neke devojke mrmljaju nešto između sebe i zamahuju kosom, i očito počinju da uživaju u prilici da tu i tamo ponešto ožive, a ja se osećam kao da sam se zaista vratila u srednju školu, zajedno sa pratećim bolovima u stomaku. Razmišljam o Rajanu Koks, atletskoj zvezdi, matematičkom čarobnjaku, povremenom dopisniku časopisa koji smo Ben i ja uređivali, i potajnom junaku mojih maštarija

Najbolje drugarice

(Nisam nikad primetio da si tako lepa iza tih naočara!); razmišljam o tome kako se usamljenost rano javlja i pušta korenje kao korov. Počinjem ozbiljno da se samosažaljevam.

Utom se ponovo pojavljuje Ben i lupka me po ramenu. Nagonski spuštam glavu da ga pogledam u lice a onda, pošto ugledah samo telo, podižem bradu. „Hajde da zbrišemo“, kaže a ja se prisećam kako je bilo pre deset godina kad me je spasavao od mene same. Čim uspeh da skinem prste Aleksis Mudi sa svoje mišice, krenuh za Benom napolje u zimsku noć.

DRUGO POGLAVLJE

U prvoj godini srednje škole, stalno sam bila na ivici napada panike. Te jeseni, roditelji su mi bili zauzeti bacanjem granata u sve goroj bračnoj borbenoj zoni; moj brat Set se pretvorio iz dragog zaštitnika u nasilnog mučitelja; odjednom sam postala oko osam centimetara viša od najviše devojke u školi; i preko noći su mi izrasle grudi, tako ogromne da su pretile da odskoče unazad i udare me u lice. Osećala sam se kao neko stvorenje iz *Porekla vrsta* – tronoga gazela, krivonogi kengur – određena vrsta životinje tako nespretna i neprivlačna da sam mogla biti osuđena samo na izumiranje. Crvenela sam i mucala kad god bi me prozvali na času. Tresla bih se ako bi me neki dečko samo pogledao – čak i ako je taj dečko bio neko nepoznat u trpezariji, ili sredovečni nastavnik matematike sa hroničnim kofeinskim zadahom, ili pak domar. Ukoliko bih uopšte progovarala, šaputala bih. Postajala sam patološki slučaj. Pre nego što bih se osvestila, već bih proćerdala dane vrteći u rukama svoju zbirku životinja od lomljivog stakla i pateći za nekim ravnodušnim momkom.

A onda sam upoznala Bena. Bili smo par u drugom polugodištu na naprednom engleskom i dobili smo zadatak da napravimo književni časopis.